

Katie Fforde

Iets ouds en iets blauws

Drie jonge vrouwen. Twee trouwerijen.
Eén liefdesgeschiedenis.

ISBN 978-90-225-7539-0
ISBN 978-94-023-0474-9 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *A Vintage Wedding*
Oorspronkelijke uitgever: Century
Vertaling: Eefje Bosch
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign, München
Omslagbeeld: Shutterstock.com
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2015 Katie Fforde Ltd.
Nederlandstalige uitgave © 2016 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn beeldschone bruiden, Briony Wilson-Eforde en Heidi Eforde.
Wat waren jullie mooi! Dank jullie wel voor de mooie herinneringen
die jullie iedereen hebben meegegeven.*

1

Beth Scott wierp een blik op de tijd, sloot Skype snel af en zette haar laptop uit. Ze wist dat ze, als ze niet opschoot, te laat op het avondje in het dorps huis zou komen. Hoewel het niet heel spannend klonk en ze geen idee had voor welk goed doel het was, had ze zichzelf in de dorpswinkel een boekje met loten laten aanpraten. Om aanspraak op haar prijs te kunnen maken, moest ze zelf bij de trekking aanwezig zijn. Daarbij, en dit voelde wel een beetje sneu, kon ze er misschien wat mensen leren kennen: een eventuele vriendin of, beter nog, iemand die haar een baantje zou kunnen bezorgen. Ze woonde nu een week in haar eentje in Chippingford en had tot nu toe alleen nog maar gepraat met mensen in de winkel en, dankzij Skype, met haar zus Helena. Kerst en oud en nieuw had ze bij verre vrienden gevierd – voor het eerst in haar leven niet thuis – waardoor ze niet met haar vrienden van vroeger had kunnen bijkletsen. Ze vond dat ze dreigde te vereenzamen en moest snel een baan zien te vinden. Ze zat nog niet compleet aan de grond, maar moest wel elk dubbeltje omdraaien.

En toch, toen ze haar kleine huurhuisje uit liep (een vakantie-huisje waar ze dankbaar gratis gebruik van maakte) en het dorpsplein overstak, voelde ze wat een mazzel ze had gehad om op zo'n mooi plekje terecht te zijn gekomen. Het dorpje was niet per se 'pittoresk', maar wel heel mooi, met het drieluk van kerk, café en winkel aan het plein en de school een eindje verderop.

Ze kwam aan bij het dorps huis achter de kerk en bedacht dat dit niet helemaal aansloot bij de charme van de rest van het dorp. Verlegen en zenuwachtig deed ze de deur open. Ze had niet eens meer in de spiegel gekeken, had gewoon de capuchon van haar

jas over haar nieuwe korte coupe getrokken en was zo haar huis uit gerend. Maar bij het zien van het vriendelijke gezicht van de vrouw bij de deur, verdwenen haar zorgen als sneeuw voor de zon.

‘O, hallo,’ zei de vrouw. ‘Wat leuk dat je er bent! Ik ben Sarah. We hebben elkaar in de winkel ontmoet?’

‘En u hebt mij een boekje met loten verkocht,’ bracht Beth haar in herinnering. Beth had toen gearzeld of ze wel een pond moest uitgeven aan iets wat ze niet kon eten, maar ze kreeg nu het idee dat het elke cent waard was geweest. Sarah was een aantrekkelijke vrouw van middelbare leeftijd die een licht prettig gestoorde indruk maakte. En het leek wel of ze Beth had staan opwachten.

‘Dit is mijn dochter, Lindy. Zij zal zich wel over je ontfermen. Achter in de hoek staat nog iemand die de pensioengerechtigde leeftijd niet heeft bereikt. Misschien is het leuk om bij haar te gaan staan?’

‘Mijn moeder heeft bedacht dat wij vriendinnen zullen worden, alleen maar omdat wij hier zo ongeveer de enigen onder de vijftig zijn,’ zei Lindy, terwijl ze Beth door de menigte loodste. ‘Ze bedoelt het goed en ze was zo in haar nopjes toen ze me vertelde dat ze twee onbekenden een lotenboekje had verkocht. Je zou haast denken dat ze een oliebron onder het dorpsplein had aangetroffen, zo verrukt was ze.’

Beth glimlachte. ‘Ik ben Beth. En ik kan me niet voorstellen dat iemand zo opgetogen over een olieboring op zijn eigen dorpsplein zou zijn.’ Ze vond Lindy er leuk uitzien. Ze droeg ook gewoon een spijkerbroek en een trui onder haar jas. Haar honingblonde haar zat in een warrige knot op haar hoofd en ze had een Spiderman-button op.

Lindy snapte Beths grapje. ‘Slecht voorbeeld. Maar je begrijpt vast wel wat ik bedoel.’

‘Jawel, hoor.’ Ze dacht aan haar eigen moeder. Die deelde mensen ook altijd bij elkaar in. Alleen deed zij het op basis van geld, klasse of status.

Verlegen vervolgde Lindy: ‘Mama vindt dat ik dringend nieuwe

mensen moet leren kennen, dus steeds als ze iemand ziet die ze niet kent van mijn basisschool, stort ze zich erbovenop en stelt ze ons aan elkaar voor in de hoop dat het een, in haar woorden, “boezemvriendin” wordt.’

Beth moest lachen. ‘En dat terwijl je waarschijnlijk al omkomt in de vrienden.’ Lindy was knap en kwam aardig over, en ze was van hier: ze kende vast meer dan genoeg mensen.

Lindy schudde haar hoofd. ‘Niet zo gek veel, eigenlijk. De meesten zijn verhuisd en mam maakt zich zorgen. Kijk, daar staat Rachel. Volgens mam komt ze uit Londen. Ze woont in dat huis dat helemaal is verbouwd. Ze zit er nog maar net.’

‘Cool!’ zei Beth. ‘Laten we bij haar gaan staan.’ Ze had nieuwe moed gevat. Ze vond Lindy nu al leuk en was er klaar voor om Rachel ook leuk te vinden.

Rachel was iets ouder dan zij, zag Beth. En aan haar goed verzorgde uiterlijk was te zien dat ze uit Londen kwam. Ineens voelde Beth zich een beetje slonzig.

Maar ondanks haar glanzende, steil gemaakte rode haar en mischien wel gebleekte tanden glimlachte Rachel alsof ze het leuk vond dat Lindy en Beth erbij kwamen. ‘Hallo, jij bent vast Lindy...’

‘En ik ben Beth.’

‘Rachel.’

Toen Beth haar wat beter bekeek, bedacht ze dat Rachel vast ook een tikkeltje eenzaam was; waarom zou ze anders zo enthousiast reageren op twee waarschijnlijk jongere en zeker minder goed geklede vrouwen? Als ze nog niet zo lang in haar huis zat, had ze misschien nog geen tijd gehad om nieuwe mensen te leren kennen.

Er viel een wat ongemakkelijke stilte en toen zei Lindy: ‘Leuk haar heb je, Beth.’

Beth streek met haar hand over haar hoofd. Ze had haar haar nog maar pas heel kort geknipt en was er nog niet helemaal aan gewend. ‘Vind je niet dat het net lijkt alsof ik het voor een goed doel heb gekortwiekt?’

Rachel en Lindy schoten in de lach. ‘Helemaal niet!’ zei Lindy.

‘Maar héb je het voor een goed doel gekortwiekt?’ vroeg Rachel.

‘Nee! Hoewel ik daar inmiddels wel spijt van heb, in dat geval was het tenminste nog ergens goed voor geweest. Dit was gewoon een opwelling. Ik had altijd heel lang haar. Mijn moeder wilde nooit dat ik het afknipte.’

‘Het staat je geweldig,’ zei Rachel. ‘Je hebt er echt het gezicht voor. En je ogen lijken enorm groot zo. Sorry, dat was een beetje persoonlijk.’

‘Willen jullie misschien een saucijzenbroodje?’ vroeg een opgewekt ogende, behoorlijk forse vrouw met een vol bord in handen. ‘Ik heb ze zelf gemaakt.’

‘Ze zijn verrukkelijk,’ zei Lindy. ‘Mevrouw Townley staat in het dorp bekend om haar bakkunsten.’

‘Dank je, Lindy. Fijn dat het gewaardeerd wordt,’ zei mevrouw Townley.

Beth bedacht dat ze die dag weinig had gegeten en nam er eentje. ‘Neem er nog een paar!’ drong mevrouw Townley aan.

‘Het zou ongeleefd zijn om het niet te doen,’ moedigde Lindy haar aan.

‘In dat geval,’ zei Beth en ze nam er twee.

Terwijl ze de saucijzenbroodjes opat keek Beth eens om zich heen en besepte dat het dorps huis er zonder al die mensen behoorlijk droevig zou hebben bijgestaan. Het verwerk was groen met bruin en kon wel een nieuw laagje gebruiken. Het plafond was hoog, met onbedekte balken en spanten, maar was dringend toe aan een goede schrob- of algehele opknappbeurt. ‘Dit zou een prachtig gebouw kunnen zijn,’ zei ze tegen niemand in het bijzonder.

‘Dat dacht ik nou ook,’ zei Rachel. ‘Maar ik word nou eenmaal snel verliefd op oude gebouwen.’

‘Word hier dan alsjeblieft verliefd op,’ zei Lindy. ‘De drie groepen die het nu gebruiken vinden het prima zoals het is, maar volgens mam staat het dak op het punt van instorten of dreigt een zware lekkage. Volgens haar zal het, als er niet heel gauw wat mensen de handen ineenslaan, totaal in verval raken. Ze wil een “Red het dorps huis”-commissie oprichten.’

‘Het zou ontzettend jammer zijn om het gewoon maar te laten aftakelen,’ zei Rachel, terwijl ze omhoogkeek naar de spanten.

Beth keek ook omhoog en zag dat het er bij nadere inspectie niet beter op werd.

‘Daar is de wijn,’ zei Lindy even later. ‘Misschien is hij alleen wel huisgemaakt.’

‘Hij is vast verrukkelijk,’ zei Beth. Ze had door dat Lindy het een beetje vervelend vond dat de wijn misschien huisgemaakt was, maar voor haar paste het juist helemaal bij het plattelandsleven. Beth nam een glas aan van een grijsharige dame met een prachtige gebreide lamé stola om. ‘Dit wordt mijn eerste glaasje wijn hier.’

‘Ben jij ook nieuw hier?’ vroeg Rachel. ‘Ik woon hier nog maar tien dagen. Permanent, bedoel ik.’

‘Iedereen was heel benieuwd toen je hier kwam wonen,’ zei Lindy. ‘Niemand wist precies wat het zou worden. Een gezin? Een stelletje?’

‘Alleen ik,’ zei Rachel.

Beth kon niet goed zeggen of er nou een zweempje opstandigheid in haar woorden doorklonk en om het lichte ongemak daarover niet te laten merken zei ze: ‘Nou, ik zit in een huurhuis.’

‘Dat mooie huisje met die gammele veranda?’ vroeg Lindy.

‘Ja, precies. Ik mag er van de toekomstige schoonouders van mijn zus in zitten,’ zei Beth. ‘Sorry, het is een beetje ingewikkeld.’

Rachel keek haar bedenkelijk aan. ‘Je zus gaat trouwen en de ouders van haar verloofde hebben jou een huis uitgeleend?’

‘Ja! Dat klinkt heel wat duidelijker dan hoe ik het zei. Ze hebben het aan me uitgeleend omdat ik de bruiloft organiseer.’ Ze zweeg even voor het dramatisch effect. ‘Via Skype.’

Verbluft begonnen de andere twee te lachen. ‘Dat klinkt als een behoorlijke uitdaging,’ zei Lindy.

‘Dat is het ook – helemaal met een budget van bijna niks. Maar mijn zus heeft dit huisje voor me geregeld toen ik na een fikse aanvaring met mijn moeder na mijn studie niet meer terug naar huis kon, dus ze heeft wat van me te goed. Ik ga heel hard mijn best doen om er iets moois van te maken,’ zei Beth.

‘Wil je moeder de bruiloft van je zus dan niet regelen?’ vroeg Lindy.

‘Jawell!’ zei Beth. ‘Niets liever. Maar bij haar moet echt alles op haar manier, daarom heeft Helena gevraagd of ik het wilde doen. Terwijl zij het land uit is.’

‘Wat geweldig, een via Skype georganiseerde bruiloft,’ zei Rachel.

‘Je zou het feest in het dorpshuis kunnen houden,’ zei Lindy, ‘als we het op tijd zouden laten restaureren. Dat zou leuk en goedkoop zijn.’

‘Dat is helemaal niet zo’n slecht idee,’ zei Beth. ‘Wanneer denk je dat het af is? Eind augustus willen ze trouwen.’

Lindy schudde haar hoofd. ‘Sorry, ik wou je niet lekker maken. Dit jaar zal het waarschijnlijk wel niet meer gebeuren.’

Rachel stond weer naar het plafond te kijken. ‘Een likje verf zou al wonderen doen.’

Beth knikte langzaam, ze begon het al voor zich te zien. ‘Inderdaad! Met heel veel bloemen en vlaggetjes.’

‘Nou, met vlaggetjes zou ik wel kunnen helpen,’ zei Lindy. ‘Ik kan goed naaien.’

‘Is dat je werk?’ vroeg Beth. ‘Naaien?’

Lindy haalde haar schouders op. ‘Min of meer, maar mijn werk bestaat voornamelijk uit mijn zoontjes verzorgen.’

‘Heb je kinderen?’ vroeg Beth. Dat verbaasde haar. Ze schatte Lindy ongeveer even oud in als zijzelf, begin twintig, en dat leek haar behoorlijk jong voor kinderen.

Lindy knikte. ‘Twee. Van zes en drie. Kleine bengels zijn het.’

Beth kreeg het idee dat ze dat ‘kleine bengels’ er puur voor de vorm bij zei.

‘En wat doe jij voor de kost?’ vroeg Lindy. ‘Naast het organiseren van de bruiloft van je zus?’

Beth haalde haar schouders op. ‘Op het moment niets. Ik moet wel snel iets zien te vinden. Ik heb nog wat spaargeld en papa heeft buiten mama’s medeweten mijn studietoelage nog niet stopgezet, maar het lijkt me heel fijn om hem te kunnen zeggen dat het niet meer hoeft.’

‘Ben je pas afgestudeerd?’

‘Afgelopen zomer. Ik heb, in de woorden van mijn moeder,

Facebooken en Bier tappen gedaan, hoewel het wel iets meer dan dat om het lijf had. Zij wou dat ik Engels ging studeren, maar daar had ik de cijfers niet voor, en toen heb ik maar een studie gekozen die zo ver mogelijk van huis was. Op het moment ben ik dus werkloos.' Beth zweeg, bang dat Lindy haar een losbol zou vinden. 'Tot kerst heb ik in Brighton achter de bar gestaan, maar daar kreeg ik genoeg van.' Ze trok een gezicht. 'Mijn moeder zei dat het mijn eigen schuld was en dat ik nooit zo'n belachelijke opleiding had moeten kiezen en heb je nou echt een diploma nodig om serveerster te worden?' Beth lachte, in een poging te verbergen dat het haar wel degelijk had geraakt. 'Eigenlijk is dat ook niet echt nodig.'

'Vind je dat je je tijd hebt lopen verdoen op de universiteit?' vroeg Lindy.

'Absoluut niet. Ik kon erdoor van huis weggkomen, ik heb er heel veel geleerd over het leven en onafhankelijkheid en heb er al met al een supertijd gehad.' Beth zweeg. 'Heb jij niet gestudeerd?'

Lindy schudde haar hoofd. 'Nee. Ik raakte zwanger. Daar heb ik ook een hoop van opgestoken!'

'Geloof ik graag,' zei Beth.

'Ik ben weg van dit gebouw!' zei Rachel, die niet echt had staan luisteren. 'Het heeft zo veel landelijke charme.'

'Ga maar eens naar het damestoilet, dan piep je wel anders,' zei Lindy.

'Aha, het damestoilet,' zei Beth, die nu ze erover nadacht ineens nodig moest. 'Is dat die kant op?'

Lindy knikte. 'Daar bij die deur met TO LETS. Een of andere lolbroek heeft de 1 ertussenuit gehaald.'

Beth lachte en liep de kant van het bordje op. Achter haar meende ze Lindy nog 'Veel succes' te horen zeggen.

De wc was op zich schoon, maar de ruimte was ijskoud en er zat een dubieuze barst in de wc-bril. Beth bedacht dat zo'n belangrijk onderdeel toch op zijn minst wel vervangen kon worden, hoe weinig mensen het gebouw ook mochten gebruiken.

Toen ze weer naar buiten liep en haar handen aan haar spijkerbroek droogwreef, werd ze aangesproken door een man van mid-

delbare leeftijd die haar vaag bekend voorkwam. ‘Hallo! Ben jij de jongedame uit het huisje boven de rivier?’

Beth dacht even na. ‘Dat klopt.’

‘Ik heb je al eens zien rondlopen. Hoe gaat het daarboven?’ ‘Heel goed, dank u wel.’ Ze glimlachte.

Aangemoedigd vervolgde de man: ‘Nou, ik ben Bob. Ik ben eigenaar van de garage op Cheltenham Road. Leuk om weer eens een nieuw, jong gezicht te zien hier.’

Beth knikte, ze wist niet goed wat ze ervan vond dat iedereen haar adres kende en wist dat ze nieuw was hier, maar besloot toen dat dat nou eenmaal bij het plattelandsleven hoorde, net als overheerlijke saucijzenbroodjes en huisgemaakte wijn.

‘Veel van de nieuwkomers hebben hier een tweede huis,’ vervolgde Bob. ‘We kunnen wel wat meer jonge mensen gebruiken die zich hier ook echt komen vestigen.’

Even vroeg Beth zich af of er zich in het dorp misschien een Rattenvanger van Hamelen-achtig voorval had voorgedaan. Toen realiseerde ze zich dat de meeste jongeren uit het dorp waarschijnlijk waren verhuisd vanwege de hoge huizenprijzen. Of omdat er geen werk was. ‘Het is een schitterende streek. Zelfs ’s winters is het hier mooi.’

‘Dat is het zeker,’ zei Bob met een daverende lach. ‘Ze staan op het punt om de lootjes te trekken. Heb jij ook een boekje? Het is een soort bingo, snap je?’

Beth, die dat zelf ook al had bedacht, haalde haar boekje uit haar jaszak en samen gingen ze dichterbij het podium staan. Bob bleef hoopvol staan wachten terwijl de nummers werden afgeroepen. Hij leek het zich persoonlijk aan te trekken dat Beth iets zou winnen.

Natuurlijk won ze pas iets toen ze al bijna bij het laatste nummer waren. Bob, die over haar schouder meekeek, riep: ‘We hebben een winnaar!’

Beth keek naar haar nummertje. Ze had inderdaad gewonnen. Stilletjes hopen dat het niet de pastinaaklikeur was die ook op de prijzenlijst stond, wachtte ze af wat er verder zou gebeuren.

‘Er lijkt wat verwarring te zijn,’ zei de man achter de microfoon. ‘Er zijn twee boekjes met dat nummer.’